

Ook de kerk leeft niet van de wind

Of toch wel ?

Kerkmensen leven als het goed is van de wind (*“die aanrukt uit den hoge en heel het huis vervult waar knieën zijn gebogen”* (L 687)), maar de kerk doet dat niet.

De kerk leeft in de eerste plaats van gebed, mensen die al dan niet met gevouwen handen wat ze meemaken en wat er in de wereld gebeurt tegen het licht van God willen houden.

De kerk leeft ook van ontmoetingen. Geloven kan misschien wel zonder iets of iemand anders, maar kerk zijn we samen: mensen die elkaar willen zien staan, mensen die omzien naar anderen mensen die samenwerken aan een betere wereld.

De kerk leeft op als er gezongen wordt: mensen die samenstemmen en de ademhalingsoefeningen van de Geest doen.

Een gemeente is gebaat bij :

een huis

waar we samen kunnen komen en we ook weer achter ons kunnen laten voor onze dienst in de wereld

muziekinstrumenten en een kerkmusicus

zodat we op toon blijven

voorgangers

die kerkdiensten vormgeven, mensen bezoeken en ideeën lanceren en helpen uitvoeren

geluidsversterking en videotechiek

zodat we hoor- en zichtbaar blijven

een kopieerapparaat en computersystemen

voor de administratie, ledenadministratie, liturgieën, het kerkblad en notulen

een koffiezetapparaat en heel veel pakken koffie,

als smeermiddel in ons sociaal verkeer.

Al die dingen komen de kerk niet aanwaaien. Daarvoor zijn we aangewezen op mensen, die in de buidel tasten en een vrijwillige bijdrage doen. Kerkbalans is de jaarlijks interkerkelijk geldwerfactie van lokale geloofsgemeenschappen.

Kerkbalans is een formule, een beeldmerk waar gemeenten en parochies gebruik van kunnen maken.

Zo gaan vrijwilligers uit onze kring op pad onder mensen, die een band hebben met de Protestantse Gemeente Haaksbergen-Buurse en gaan in dezelfde periode parochianen op stap om aan te kloppen bij rooms-katholieke dorpsgenoten. De toezeggingen, die de lopers ophalen zijn voor hun eigen kerk/parochie.

Kerkbalans is dus geen huis-aan-huisactie, maar een actie onder mensen die een lijntje hebben met het instituut. Soms is dat een heel dun draadje, soms een dikke kabel.

Veel mensen weten niet dat kerken helemaal hun eigen broek op moeten houden. Kerken met monumentale gebouwen krijgen bij gelegenheid monumentensubsidie, maar de overheid draagt uit principe – vanwege de scheiding van kerk en staat – geen cent bij aan de dingen die met het kerkelijk leven te maken hebben; niet aan kerkgebouwen en de verlichting of verwarming daarvan, niet aan salarissen, niet aan onze activiteiten..

Het is zondermeer een goede gewoonte te noemen om aan Kerkbalans een bedrag toe te zeggen. Op die manier maakt u het kerkelijk leven van de Protestantse Gemeente Haaksbergen-Buurse mogelijk. Maar wilt u het niet al te gewoontegetrouw doen ? Wilt u zich elke keer afvragen ‘Wat is de geloofsgemeenschap mij waard en wat kan ik (wat kunnen wij) daar nu aan bijdragen?’

Als er ergens een plek is waar solidariteit vanzelfsprekend is, dan is het in de geloofsgemeenschap. Natuurlijk nemen de sterke schouders daar de zwaarste lasten op zich. Als we allemaal geven naar draagkracht verschillen de bedragen misschien, maar geven we dan toch in dezelfde mate. Vroeger

werd er wel een percentage van het inkomen gesuggereerd. Dat is veel eerlijker dan een bepaald bedrag.

Heel veel mensen nemen gelukkig hun verantwoordelijkheid. Dat is iets om zowel trots op te zijn als dankbaar voor te zijn.

Een kerk kan nu eenmaal ook niet zonder geld. Maar nog veel minder kunnen we zonder gebed, ontmoeting en (samen)zang. Als we dat samen aan de praat weten te houden dan komt het met de financiën ook wel goed. Hopelijk doet u dus op al die terreinen 'een duit in het zakje'.

ds. Job Stein